

Nr 4.

Ankom till riksdagens kansli den 6 mars 1936 kl. 1 e. m.

Andra kammarens fjärde tillfälliga utskotts utlåtande, nr 4, i anledning av väckt motion angående beredande av pension åt sådana arbetare och tjänstemän inom rationaliserade näringsföretag, som icke kunna erhålla arbete.

I en inom andra kammaren väckt och till dess fjärde tillfälliga utskott hänvisad motion, nr 252, har herr *Norling* hemställt, att riksdagen måtte besluta att i skrivelse till Kungl. Maj:t anhålla om utredning, huruvida och på vad sätt pension kan beredas sådana arbetare och tjänstemän inom rationaliserade näringsföretag, som icke kunna erhålla arbete.

Beträffande motiveringen får utskottet hänvisa till motionen.

I föreliggande motion har till behandling upptagits frågan om beredande av *Utskottet*. pension — i motionen nämnes förslagsvis pensionsåldern 55 år — åt personer, som till följd av rationaliseringen inom industrien blivit ställda utan möjlighet att erhålla arbete. Utskottet, som till fullo behjärtar det svåra läget för de personer, som sålunda åsyftas i motionen, måste dock framhålla, att förhållandena gestalta sig på identiskt samma sätt för ett flertal andra kategorier människor. Anledningen till att en person gått förlustig en tidigare arbetsanställning kan vara en helt annan än den i motionen nämnda, exempelvis att ett företag på grund av konjunkturförhållanden måst inskränka driften eller måhända helt nedlägga sin verksamhet. I samtliga dylika fall torde hjälpbehovet få anses vara lika stort och av samma art som i de i motionen behandlade fallen. En utredning med så snävt syfte som den i föreliggande motion begärda bör därför enligt utskottets mening ej ifrågakomma.

I detta sammanhang må erinras, att ett med den nu förevarande frågan närbesläktat spörsmål nyligen varit föremål för uppmärksamhet. I ett till 1928 års pensionsförsäkringskommittés huvudbetänkande fogat särskilt yttrande hade nämligen två ledamöter av kommittén — under framhållande av att en generell sänkning av den inom folkpensioneringen gällande pensionsåldern 67 år icke torde vara genomförbar — framhållit önskvärdheten av att frågan om beredande av pension vid tidigare ålder för löneanställda snarast komme under omprövning och bringades till sin lösning. Olika utvägar härför antyddes samtidigt. I Kungl. Maj:ts proposition, nr 217, till 1935 års riksdag med förslag till lag om folkpensionering m. m. uttalade sedermera föredragande departementschefen rörande detta spörsmål, att det enligt hans mening förtjä-

nade att särskilt utredas, men att frågan icke kunde lösas i då förevarande sammanhang. I anledning av de sålunda gjorda uttalandena torde man kunna förvänta, att en sådan utredning kommer till stånd.

Utskottet hemställer,

att förevarande motion icke måtte till någon andra kammarens åtgärd föranleda.

Stockholm den 6 mars 1936.

På utskottets vägnar:

T. G. v. SETH.

Närvarande: herrar *von Selh, Landgren, Andersson* i Södergård, *Falk, Frankenberg, Brännström* i Burträsk, *Jonsson* i Haverö och *Beck*, fru *Nordgren* samt herr *Olsson* i Kullenbergstorp.
